

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317219937
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317219937.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovanej: Y. B., nar. X. X. XXXX, trvalý pobyt: U. XXX/XX, A. B., o 5.778,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 21. februára 2019 č. k. 15Csp/366/2017-178, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 8.015,71 eur s úrokom vo výške 14,9 % ročne zo sumy 5.778,66 eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia a s úrokom vo výške 5,15 % ročne zo sumy 5.778,66 eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia, žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j), k), o), p), y), § 11 ods. 1 písm. b), ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o úvere medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (Poštová banka, a.s.) a žalovanou dňa 9. decembra 2011, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.000 eur, ktorý sa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 105,27 eur v počte splátok 120, ktorý záväzok si žalovaná riadne a včas neplnila, v dôsledku čoho právna predchodkyňa žalobkyne v súlade s ustanovením § 565 O. z. v spojení s § 53 ods. 9 O. z., i s obchodnými podmienkami, po bezvýslednom upozornení, vyzvala žalovanú na predčasné splatenie úveru (istina 5.778,66 eur, úrok 609,54 eur a poplatky 29,65 eur). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dlh žalovanej k 31. októbru 2017 predstavoval celkovú sumu 8.015,71 eur. Predmetná zmluva spĺňala obsahové náležitosti podľa ustanovenia § 9 ZoSÚ, v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová. V dôsledku uvedeného nebolo možné považovať názor žalovanej za správny, keďže označila úver za bezúročný a bez poplatkov (zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje jasné určenie anuitnej splátky vo výške 105,27 eur a dátum splatnosti jednotlivých splátok, s odkazom na presný dátum prvej splátky, kalendárne určený dátum ďalších splátok 20. dňa v mesiaci a dátum poslednej splátky 20. decembra 2021). Vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ by aj uvedené dojednanie nebolo v súlade so zákonom, išlo by o neprijateľnú podmienku, čo samo o sebe nezakladá právny následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo tiež preukázané, že uzatvorenie poisťného bolo podmienkou poskytnutia úveru a že nebolo dobrovoľné. Pokiaľ ide o veľkosť použitého písma, súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom právnej predchodkyne žalobkyne, keď právny predpis upravujúci predmetnú náležitosť sa na danú zmluvu nevzťahoval. Súd prvej inštancie mal preukázané aj

postúpenie pohľadávky na žalobkyňu. Žalovaná bola preto zaviazaná na úhradu dlžnej istiny, zmluvného úroku, ako aj úroku z omeškania v zákonnej výške. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov).

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala včas odvolanie žalovaná navrhujúc jeho zmenu. Žalobkyňa má nárok iba na vrátenie nezaplatených peňažných prostriedkov, teda nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru a poplatkov. Alternatívne žalovaná navrhla vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne poukázala na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu, v dôsledku ktorej požiadala o zaplatenie dlhu mesačnými splátkami vo výške 50 eur (býva v S. na ubytovni, za ktorú platí 156 eur mesačne, zo zdravotných dôvodov pracuje iba brigádnicky ako pokladníčka, má čistý priemerný mesačný príjem približne 500 eur). Odvolanie odôvodnila tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaná predovšetkým namietala porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku jej odňatej možnosti konať pred súdom, pretože nebola predvolaná na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 21. februára 2019, napriek tomu, že Ústava SR jej takéto právo garantuje. O tom, že vo veci bolo nariadené pojednávanie sa dozvedela žalovaná z doručeného rozsudku. Žiadne predvolanie na pojednávanie jej však nebolo doručené. Nebola o ňom informovaná ani elektronicky, ani telefónom. Napriek tomu, že požadovala informáciu e-mailom, ktorý poslala podateľni dňa 11. decembra 2018, z dôvodu, že nerozumela prečo jej súd poslal späť jej vlastné vyjadrenie, bez sprievodného listu. Chcela vedieť z akého dôvodu týmto spôsobom súd postupoval, či sa v konaní pokračuje alebo nie. Na uvedený e-mail obdržala odpoveď listom z 19. decembra 2018, v ktorom jej súd prvej inštancie oznamuje, že v konaní bude pokračovať s nástupcom pôvodného žalobcu a že uznesenie o pripustení zmeny žalobcu jej bude doručené. Žiadnu informáciu o termíne pojednávania list neobsahoval, napriek tomu, že bol vytyčený (z akého dôvodu jej súd poslal vyjadrenie späť, odpoveď nedostala). Z obsahu spisu bolo zistené, že predvolanie na pojednávanie na deň 21. februára 2019 bolo napísané 7. novembra 2018, ale nebolo vykázané, že žalovanej bolo predvolanie odoslané. Na č. I. 121 spisového materiálu bola pripojená doručka z obálky, v ktorej jej bolo poslané jej vlastné vyjadrenie žalovanej bez sprievodného listu, ktoré prevzala a doručku podpísala. Z doručky je zrejmé, že zásielka obsahovala jej vyjadrenie (k vyjadreniu žalobkyne). V spise sa teda nenašla doručka, ktorá by potvrdila doručenie predvolania na pojednávanie žalovanej. Obidve pracovníčky infocentra pomáhali pri hľadaní tohto dôkazu, ale nič nenašli. Potvrdili, že v spise sa nenašiel dôkaz o tom, že predvolanie na pojednávanie bolo žalovanej poslané. Vyjadрили sa, že jej vlastné vyjadrenie bolo poslané späť omylom. S poukazom na uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie, že sa ako žalovaná napriek doručeniu predvolania na pojednávanie, ktoré mala riadne vykázané, nedostavila, svoju neprítomnosť neospravedlnila, nezodpovedá pravde. Súd prvej inštancie konal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej, čím jej znemožnil realizáciu procesných práv v konaní, za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo 19/2007, ako aj článok 48 ods. 2 Ústavy SR a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie spočíva v tom, že predmetná zmluva je podľa jeho záveru v poriadku. Nebola však vyhodnotená profesionálne, správne a neboli vzaté do úvahy chýbajúce náležitosti zmluvy. Napadnuté rozhodnutie súdu označila žalovaná za arbitrárne. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentmi žalovanej, hoci právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Rozhodol v rozpore so zákonom o úveroch, podľa rozsudku Súdného dvora Európskej únie C-42/2015 vo veci Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová, ktoré rozhodnutie však nemá priamy alebo nepriamy účinok na predmetnú vec. Žalovaná poukázala na odborný článok X. M., prečo rozsudok Súdného dvora Európskej únie v označenej veci nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov. V spotrebiteľských zmluvách mesačná splátka musí byť rozlíšená na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Smernica a označené rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie nemajú priamy či nepriamy účinok na vnútroštátne spotrebiteľské zmluvy. Žalovaná poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej nie je nutné na každú žalobnú námietku dávať podrobnú odpoveď, no ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010). K náležitostiam zákonom vyžadovaným sa spotrebiteľ ako slabšia strana

nemá dopracovávať výpočtom alebo výkladom. Neurčitosť niektorej z náležitosti má za následok, že takúto náležitosť zmluva neobsahovala. Žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ZoSÚ, upravujúce obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Namietala absenciu písomnej formy predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, majúcej za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Na zmluve za spoločnosť Poštová banka a.s. bola uvedená len pečiatka spoločnosti a dva neidentifikovateľné a nečitateľné podpisy. Podľa výpisu z obchodného registra v čase uzavretia zmluvy podľa výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti, v mene spoločnosti koná predstavenstvo, k napísanému alebo vytlačenému obchodnému menu pripoja svoj podpis a názov funkcie dvaja členovia predstavenstva. V predmetnej zmluve o úvere chýbajú aj zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) ZoSÚ, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov), výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Aj z uvedeného dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na podporu svojej argumentácie žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/409/2014, 23Co/444/2013 a 11Co/936/2015. Vo vzťahu k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaná poukázala na rozhodnutie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 21Csp/25/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/277/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/336/2017 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015. V zmluve neboli uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Je v nej uvedená mesačná splátka 105,27 eur, vynásobením počtom splátok (120) sa dospeje k sume 12.632,40 eur, avšak v zmluve je uvedená iba celková výška nákladov 5.944,84 eur (nie je jasné, na základe čoho je uvedená hodnota vypočítaná). V zmluve tak nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/43/2013 a 16Co/8/2018 (ak nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, úver je bezúročný a bez poplatkov). Žalovaná poukázala na výkladové problémy v súvislosti s otázkou či zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať splátky v členení na splátky istiny úroku a poplatkov. ZoSÚ jednoznačne obsahoval úpravu nad rámec smernice a požadoval, aby v samotnej zmluve bolo vyjadrenie tak splátok istiny ako aj splátok úrokov a iných poplatkov. V predmetnej zmluve sa nenachádza ani celková čiastka, ktorú mala žalovaná ako spotrebiteľ zaplatiť. Zo zmluvy vyplýva výška úveru 1.750 eur, výška mesačnej splátky 61,29 eur, počet splátok 50 a celková výška nákladov 1.145,83. Ak spotrebiteľ uhradí veriteľom požadovaných 50 splátok v dohodnutej výške, zaplatí celkovo 3.064,50 eur, teda celkové náklady predstavujú 1.314,50 eur (nie 1.145,53 eur ako sa uvádza v zmluve). Spotrebiteľský úver sa vzhľadom na vyššie uvedené dôvody považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže neobsahuje obligatórne zákonom stanovené náležitosti. Žalovaná popierala poskytnutie úveru vo výške 6.000 eur, keďže na účet jej boli poukázané finančné prostriedky o 120 eur menej. Celková suma 12.632,40 eur nie je správne vypočítaná, lebo vychádza z mesačnej splátky 105,27 eur, v ktorej je zahrnutý poplatok za poistenie úveru, ktoré nebolo povinné, a preto nemalo byť započítané do celkových nákladov. Žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/146/2018. Boli pripomenuté závery Ústavného súdu ČR sp. zn. 1 ÚS 3512/31, ktorý zdôraznil, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnuté do každej zmluvy prepisovať dojednaná technického a vysvetľujúceho charakteru. Nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej zložito formulovej a malými písmenami písanej forme skryl dodávateľ dojednaná, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Žalovaná poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/138/2018, 11Co/219/2017, 5Co/93/2018, 5Co/99/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/35/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/88/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/187/2018, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/48/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/76/2017 a iné. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/31/2018 poukazovalo na podanie prejudiciálnej otázky, v reakcii na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej námietkami v odpore proti platobnému rozkazu, ani vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne. Bolo iba konštatované, čo žalovaná namietala, ale stanovisko k námietkam zaujaté nebolo. Žalovaná nesúhlasila, že za poskytnutie úveru jej bol účtovaný poplatok 120 eur, ako neprijateľná zmluvná podmienka, poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011, Krajského súdu v Žiline sp.

zn. 5Co/325/2016, ako aj mesačný poplatok za správu a vedenie úverového účtu 1,66 eur. Namietala aj článok 7 bod 7.3 obchodných podmienok. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky iba do splatnosti dlhu. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/69/2017.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalobkyni bolo predvolanie na pojednávanie riadne doručené, svoju neúčast' náležite ospravedlnila. Nepredpokladá preto, že by voči druhej strane sporu súd prvej inštancie uvedené povinnosti opomenul. K obligatórnej náležitosti zmluvy o výške, počte a termíne istiny úrokov a iných poplatkov, žalobkyňa poukázala na ustálenú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 5Cdo/132/2017. K legislatívnej zmene, ktorou došlo k vypusteniu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviedla, že bolo vychádzané zo záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. / Klára Bíróová. Členské štáty nesmú zachovať a ani zaviesť vo vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení smernice. Ak by predmetné ustanovenia boli v zákone ponechané, štát by išiel nad rámec podmienok stanovených smernicou. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Legislatívnou zmenou sa odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré podľa názoru rozhodnutia Najvyššieho súdu SR bolo možné a potrebné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokomformným výkladom. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/56/2018 vyjadril, že úmyslom zákonodarcu bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda nebolo, aby ustanovenie bolo v rozpore článkom 10 ods. 2 smernice. Nemožno preto dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. K obsahovej náležitosti zmluvy o úvere adresa predávajúceho na uplatnenie reklamácie, žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/361/2016, v ktorom bol vyjadrený názor, že na zmluve nie je nutné uvádzať adresu predajcu, ale sa nachádzajú na nej priamo identifikačné údaje žalobcu a v prípade akýchkoľvek reklamácií, musí byť priemernému spotrebiteľovi zrejme, na koho sa obrátiť s požiadavkou týkajúcou sa úverovej zmluvy. Podľa bodu 3.6 zmluvy o úvere právne vzťahy sa riadia aj reklamačným poriadkom, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, ktorý v článku 1 bod 3 obsahuje poučenie o podaní reklamácie pre klienta. Adresa veriteľa uvedená v bode 1.1 zmluvy o úvere je súčasne adresou obchodného miesta banky, teda je zjavné, že zmluva obsahuje aj údaj o adrese, na ktorej môže žalovaná podať reklamáciu. Zmluva má obsahovať adresu predávajúceho, pričom predmetom sporu nie je viazaná spotrebiteľská zmluva, v dôsledku čoho predávajúci v konaní nevystupuje vôbec, ale len veriteľ. Súdny dvor Európskej únie definoval priemerného spotrebiteľa ako spotrebiteľa, ktorý v rozumnej miere je pozorný a opatrný, bez nariadenia znaleckého posudku či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov. Doba splácania úveru bola dohodnutá na 120 mesačných splátok s rovnakým dátumom splatnosti. Počet splátok a doba trvania zmluvy o úvere je v danom prípade totožný údaj, čo si žalovaná ako priemerne uvedomelá spotrebiteľka musela uvedomiť a vyhodnotiť. Na podporu svojej argumentácii žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2018 (z počtu splátok úveru vyplýva aj doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ vie presne určiť termín končenej splatnosti úveru). Žalovaná musela vedieť vyhodnotiť dobu trvania zmluvy, keď sama žiadala o splácanie v trvaní 10 rokov (120 mesiacov). Žalovaná nešpecifikovala, ktorý konkrétny predpoklad pre výpočet RPMN v zmluve o úvere absentuje. Je pritom zjavné, že náležitosti uvedené v zmluve sú relevantné údaje použité vo vzorci na výpočet RPMN. K celkovej čiastke úveru žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 2Csp/297/2017. Podľa § 2 písm. h) ZoSÚ sa celkovou čiastkou rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Okrem toho žalovaná do výpočtu celkových nákladov započítala aj poistenie úveru. Poistenie však nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy a preto tvrdenie, že nemohla poistenie úveru odmietnuť, nie je pravdivé. Poistenie úveru nemožno počítať ani do celkových nákladov spojených s úverom, ani do celkovej čiastky úveru. Výšky splátky 97 eur predstavuje rozdiel medzi výškou mesačnej platby 105,27 eur uvedenej v zmluve a výškou poplatku za poistenie úveru 8,27 eur. Výška poplatku za poistenie vyplýva zo Sadzobníka poplatkov. Z bodu 10.1 obchodných podmienok vyplýva dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia, nie nevyhnutnosť pre uzatvorenie zmluvy o úvere. Ak spotrebiteľ nemusí úver poistiť, aby ho získal, nie je zákonom daná povinnosť započítať náklady na poistené do celkových nákladov úveru. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/201/2017 aj keď veriteľ v zmluve neuviedol, že posledná splátka je nižšia než ostatné, je treba vychádzať z toho, že zákon vyžaduje len uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí veriteľ zaplatiť a z obsahu úverovej zmluvy je zrejme, že je v nej daná náležitosť a to dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúcim

pochybnosti spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť a takéto uvedenie zodpovedá požiadavke ZoSÚ. Žalovaná poznala výšku anuitnej splátky úveru, sama ju uvádza vo svojom odvolaní. Suma 120 eur predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, upravený v sadzobníku poplatkov a spôsob jeho započítania vyplýva priamo zo zmluvy o úvere (bod 3.2). Žalobkyňa namietala tvrdenie, že nebol poskytnutý žalovanej úver vo výške 6.000 eur, pohľadávka žalovanej na poskytnutie úveru bola však započítaná s pohľadávkou žalobkyne na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, ktorý bol v danom čase bežnou a primeranou zmluvnou podmienkou. V zmysle Smernice 93/13/EHS zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné alebo regulačné ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, v ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice. Pokiaľ sa zákonná úprava premietne v zmluvnej úprave, je zrejmé, že takéto zmluvné dojednanie odráža záväzné zákonné ustanovenia a nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Inštitút odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver právny poriadok SR pozná, aj jeho používanie predpokladá, pričom túto skutočnosť dlhodobo rešpektuje právna veda ako aj súdna prax najvyšších súdnych autorít (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/86/99). Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver je premietnutím zákonnej úpravy § 499 Obchodného zákonníka, predstavuje preto zrejmu výluku zo spotrebiteľského prieskumu. Relevantné právne normy právneho poriadku musia byť pritom aplikované vo vzájomnej súvislosti nie izolovane, bez noriem súvisiacich. Zmluvnými stranami bola dohodnutá odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver v zmysle § 53 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Zmluvná podmienka týkajúca sa predmetu plnenia a primeranosti ceny nie je neprijateľnou podmienkou, z čoho vyplýva, že odplata v podobe poplatku za poskytnutie úveru, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Je nemysliteľné, aby predstavenstvo akciovej spoločnosti podpisovalo každú zmluvu uzatváranú spoločnosťou s klientami. Je preto dané kto bol splnomocnený na predmetný účel. Poštová banka vlastný podpis na zmluve o úvere nespochybňuje, ani uzavretie zmluvy o úvere, ktorú poskytla a ktorú skutočnosť ani žalovaná nepopiera.

4. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrvala na svojej odvolacej argumentácii. Predvolanie na pojednávanie žalovaná neobdržala. Podľa ZoSÚ v znení účinnom od 1. mája 2018 nemôžu byť posúdené zmluvy uzavreté pred uvedeným dňom, keďže pôjde o výklad contra legem a naráža na zásadu právnej istoty. Vo vzťahu k obsahovej náležitosti adresa predávajúceho na uplatnenie reklamácií žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/409/2014, 23Co/444/2013, 11Co/936/2015, ako aj na rozhodnutia Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8Csp/24/2018 a sp. zn. 5Csp/49/2016. K obsahovej náležitosti zmluvy doba trvania zmluvy o úvere žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13C/277/2016, rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21Csp/25/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015 a Krajského súdu v Žiline 5Co/336/2017. K argumentácii žalobkyne týkajúcej sa priemerného spotrebiteľa žalovaná poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6NCdo/9/2012, v ktorom bolo konštatované, že rešpektovanie princípu neznalosť zákona neospravedlňuje, v prípade spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Vo vzťahu k predpokladom výpočtu RPMN žalovaná poukázala na výpočet podľa kalkulačky na internetovej stránke. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-290/2019 zmluva musí obsahovať jednu konkrétnu hodnotu RPMN. Podľa článku 19 smernice s názvom výpočet RPMN, sa tento údaj na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, budúcich alebo súčasných, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, vypočítava sa na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I. časti 1. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6Csp/105/2016, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/43/2017 (keďže nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, je úver bezúročný a bez poplatkov). Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/50/2017 ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k výpočtu RPMN. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/87/2019, rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 8Csp/24/2018, rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 16Csp/338/2017. V predmetnej zmluve sa nenachádza celková čiastka, ktorú má žalovaná ako spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaná poukázala na závery komisie na posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z 30. novembra 2016, kedy došlo k posúdeniu obchodných podmienok Poštovej banky a.s., ako aj súvisiacich všeobecných obchodných podmienok. V zmysle uvedených záverov sú neprijateľnými podmienkami v zmluve aj bod 3.2 a článok 6.6.4 obchodných podmienok. Žalovaná poukázala na rozsudok Okresného súdu

Žilina sp. zn. 6Csp/105/2016 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/199/2019, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011, 3Co/100/2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3NCdo/14/2014, 4NCdo/17/2014. Významným je aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013, ktorým bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť daného záveru. K písomnosti zmluvy o úvere žalovaná poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 19Co/32/2018, rozhodnutie Okresného súdu Brezno sp. zn. 1Csp/24/2018, rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6Csp/105/2016. Žalovaná z opatrnosti vzniesla námietku premlčania, poukazujúc na rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16Csp/194/2017, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/211/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/42/2017 (trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatnenia neuplynie splatnosťou poslednej splátky, ale splatnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatnenie, ktorá bola splatná 20. júla 2012). Žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/414/2017.

5. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol na súdnom pojednávaní dňa 21. februára 2019 v neprítomnosti strán konania, vrátane žalovanej, ktorá podľa záveru súdu prvej inštancie bola riadne predvolaná na súdne pojednávanie, na ktoré sa bez ospravedlnenia nedostavila, ani o odročenie súdneho pojednávania nepožiadala.

7. Z obsahu spisu bolo zistené, že pokyn zákonného sudcu o doručení predvolania žalovanej nebol administratívou vybavený správne. Žalovanej bolo doručené jej vlastné vyjadrenie a na tento nesprávny postup reagovala elektronickou správou, ktorou informovala súd prvej inštancie o nezrozumiteľnosti jeho postupu pri doručovaní jej vlastného vyjadrenia, bez sprievodného listu, s otázkou či sa v konaní pokračuje alebo nie. Na uvedený dopyt odpoveď žalovaná nedostala. Následne zo zápisnice o nariadenom súdnom pojednávaní vo veci vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol aj v neprítomnosti žalovanej, ktorá bola inak v spore aktívna a využívala prostriedky procesnej obrany, očakávajúc prejednanie sporu.

8. Vzhľadom na administratívne pochybenie pri realizovaní písomného pokynu sudcu v súvislosti s doručovaním predvolania žalovanej na súdne pojednávanie a následnú písomnú reakciu žalovanej, ktorá z dôvodu pochybenia súdu prvej inštancie pri doručovaní žiadala o vysvetlenie a informovala sa ohľadom ďalšieho postupu v spore, konštatovanie súdu prvej inštancie o preukázaní riadneho doručenia predvolania žalovanej na súdne pojednávanie dňa 21. februára 2019 nemohlo obstať.

9. Odvolacia námietka žalovanej, že nesprávnym procesným postupom súdu jej bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bola preto dôvodná.

10. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými predpismi, porušuje ústavno-právne princípy (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 85/06). Civilný sporový poriadok upravujúci postup súdu a strán konania v civilnom sporovom konaní, právo osobnej účasti na súdnom pojednávaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu (ak zákon neustanovuje inak), aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá strany alebo ich zástupcov, pričom predvolanie musí byť strane doručené tak, aby mala dostatok času na prípravu (§ 178 ods. 2 CSP). Je potom na strane konania, či svoje právo využije alebo nie. Zúčastniť sa prejednávania veci pred súdom je neodňateľným právom každej strany konania a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve strana trvá. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než

podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (porov. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 - V. s. 1567, Hell v. Fínsko, 1997 - VIII., s. 298, uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/122/2010).

11. Žalovaná opodstatnene namietala aj nedostatočné odôvodnenie súdu prvej inštancie, z dôvodu nevysporiadania sa s obranou žalovanej, týkajúcou sa žalovanou tvrdených chýbajúcich obsahových obligatórnych náležitostí zmluvy podľa § 9 ZoSÚ, majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

12. Zákon o spotrebiteľských úveroch stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej zmluvnej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

13. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

14. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

15. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

16. Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou strany konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné a s ktorými sa súd musí vyrovnáť.

17. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere „obsahuje určenie anuitnej splátky, dátum splatnosti splátok, vrátane dátumu prvej splátky a poslednej splátky, teda spĺňa náležitosti § 9 ZoSÚ, interpretovaného v zhode s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15“, preto postráda argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd mohol preskúmať a takéto rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

18. Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré nenahrádza prvoinštančné konanie.

19. Vzhľadom na dôvody, pre ktoré došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, nebol daný dôvod zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami žalovanej, podstatou ktorých bolo nedostatočné odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k jednotlivým obsahovým obligatónym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj v súvislosti s ďalšími dôvodmi zamietnutia žaloby, s poukazom na rozhodovaciu činnosť vyšších súdnych autorít, vrátane vnútroštátnej judikatúry, ako i judikatúry práva Európskej únie.

20. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, postupovať v súlade s relevantnými ustanoveniami CSP so zachovaním všetkých procesných práv, ktoré stranám konania prináležia, vrátane žalovanej. Okrem prejednávacej zásady bude súd aplikovať zásadu predvídateľnosti svojho postupu, ako aj prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

21. Súd prvej inštancie vykoná dokazovanie a vyhodnotí výsledky dokazovania vo vzťahu k obligatónym obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc zo zákonom stanovených definícií jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a právnych následkoch ich nesprávnosti alebo absencie, v súlade s ústavno-konformným a euro-konformným výkladom rozhodujúcich skutočností, určených hypotézou dotknutej hmotnoprávnej normy. V odôvodnení súdneho rozhodnutia sa súd prvej inštancie bude dôsledne zaoberať aj obranou žalovanej ako spotrebiteľky, s uvedením argumentačného základu v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva.

22. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

23. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalovanej, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

24. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

25. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.